

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4521/24
4.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Данице Косовац и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Гигов, адвокат из Младеновца, улица Краља Александра Обреновића бр. 72/33, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, улица Косовска бр. 31, ради утврђења права својине, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 187/24 од 10.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 187/24 од 10.06.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожлабеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да је он на основу савесне, законите, мирне и непрекидне државине у трајању дужем од 10 година стекао право својине на гаражи, број посебног дела 3, евиденцијски бр. 3, површине 13,25 м2, која се налази у стамбеној згради за колективно становање, бр. објекта 1, улица ..., бр. Улаза ..., изграђене на катастарској парцели бр. ... КО ..., као и земљишта за редовну употребу предметног објекта, што би тужена била дужна признати и трпети. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, са свим изменама и допунама), овај суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле битне. Супротно жалбеним наводима тужиоца, изрека ожалбене пресуде је јасна и разумљива, а разлози о одлучним чињеницама су у складу са утврђеним чињеничним стањем, због чега не стоје ни наводи из жалбе тужиоца да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, отац тужиоца, покојни ББ, је 24.02.1965. године са Стамбеном задругом научних радника закључио уговор о имовинским правима и обавезама бр. 55-038/23, на основу којег му је додељен стан који се налази у стамбеној згради у улици ... Из приложеног листа непокретности утврђено је да је стамбена зграда у улици ... уписана у катастру непокретности као објекат бр. 1 и иста се налази у режиму друштвене својине, а уписана је у корист Стамбене задруге научних радника. Према потврди регистра привредних субјеката АПР БД 74715/2016 од 28.09.2016. године, следи да Стамбена задруга научних радника више није регистрована код наведеног регистра. Утврђено је да је отац тужиоца, покојни ББ, са Стамбеном задругом научних радника склопио уговор о продаји гараже у улици ..., означене бројем 3, с тим да тужилац не поседује наведени уговор, а према наводима тужиоца, исти уговор је пок. ББ предао тада Другом општинском суду у Београду-Земљо-књижном одељењу са молбом да му се изда власнички лист за стан и гаражу. Копију уговора о регулисању имовинско-правних обавеза бр. 241/64 не поседује ни Историјски архив Београда, о чему је тужилац обавештен дописом од 29.08.2017. године, с тим да из решења Стамбене задруге научних радника број 161/69 од 08.07.1969.године произлази да је оцу тужиоца као члану задруге продата и предметна гаража. Тужилац је иза смрти оца оглашен за јединог наследника, а допунским оставинским решењем О.бр. 479/17 од 02.08.2021. године, оглашен је за наследника и на гаражи бр. 3, површине 13,25 м2, која се налази у улици ... у ..., те да је тужилац обвезник пореза на имовину за предметну гаражу.

Првостепени суд је полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, те одредбе члана 111 Закона о задругама, члана 85 Закона о државном премеру и катастру, оценио да је тужбени захтев тужиоца у односу на Републику Србију неоснован, имајући у виду да Република Србија није пасивно легитимисана у овој правној ствари, јер тужилац на коме је био терет доказивања, сагласно одредби члана 231 ЗПП, није доказао да је Република Србија правни следбеник Стамбене задруге научних радника, како то тужилац тврди, због чега је одбијен тужбени захтев тужиоца и одлучено као у изреци.

Оцењујући жалбене наводе тужиоца, овај суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално

право када је одбио тужбени захтев тужиоца. Разлоге које је за одлуку дао првостепени суд као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 111 Закона о задругама (“Службени гласник РС” бр. 112/15), прописано је да је задруга, односно задружни савет дужна да у року од 3 године од дана ступања на снагу овог закона поднесе надлежном органу за упис права на непокретностима захтев за упис задружне својине на објектима и земљишту, који су на дан ступања на снагу овог закона уписани као друштвена својина или јавна својина у јавни регистар непокретности и правима на њима, а на којима у складу са чланом 108, 109 и 110 овог закона одређена права полажу задруге или задружни савези. Задруга, односно задружни савез, која води управни или судски поступак, укључујући поступке по ванредним лековима у вези са враћањем имовине задруге у складу са чланом 107 овог закона дужна је да у року од 3 године од дана правноснажног окончања поступка, поднесе захтев за уписа задружне својине за имовину над којом је утврђено право власништва задруге, односно право задруге на повраћај имовине. Протеком рока из става 1 и 2 овог члана, на имовини која је уписана као друштвена својина на којој је ималац права задруга, а за коју није поднет захтев за упис права задружне својине или је тај захтев правоснажно одбијен у поступку доказивања задружне својине, надлежни орган за упис права на непокретностима извршиће по службеној дужности на тој непокретности упис права јавне својине у корист Републике Србије.

Одредбом члана 7 ЗПП, прописано је да су странке дужне да изнесу све чињенице на које заснивају своје захтеве и дужне су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују. Суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. Суд према специфичности конкретног случаја слободно, без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама, по правилима логике. Правилној оцени изведених доказа у смислу одредбе члана 8 наведеног закона претходи пре свега потпуна анализа садржине свих доказа, као и исказа сведока и парничних странака у контексту оних чињеница које су суду потребне за правилно пресуђење. Одредбом члана 228 овог закона прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противне стране у складу са овим законом, док је чланом 231 став 1 овог закона прописано да уколико суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању те чињенице примениће правила о терету доказивања.

У конкретном случају, тужилац је уз тужбу поднетој дана 18.01.2024.године приложио копију електронског примерка листа непокретности од 30.06.2023.године за катастарску парцелу .. у улици ... на ... Према приложеном листу непокретности који је у списима предмета не произлази да је код Катастра непокретности била уписана предметна гаража, већ само стамбена зграда за колективно становање – зграда к.бр. ... уз констатацију уписа Стамбене задруге научних радника као власника исте зграде. Уз тужбу је поднета и потврда од 28.09.2016.године према којој Стамбена зграда научних радника у том моменту није била уписана у регистру привредних субјеката. Наведено

упућује на закључак да Стамбена задруга научних радника више није активно правно лице, а тужилац током првостепеног поступка није суду доставио доказе ко је правни следбеник наведене стамбене задруге, односно на који начин је стамбена задруга престала да постоји. Током првостепеног поступка није достављен ни доказ да је Република Србија наследила имовину наведене стамбене задруге, што би је чинило пасивно легитимисаном у овој правној ствари, како то правилно оцењује првостепени суд.

С друге стране, тужилац уз жалбу супротно одредби члана 372 ЗПП, доставља потпунији лист непокретности од 09.07.2024.године, из ког произлази да предметна гаража јесте уписана у листу непокретности, те и да иста није уписана као друштвена својина, већ као својина Стамбене задруге научних радника, из чега недвосмислено произлази да је стамбена задруга сагласно одредбама Закона о задругама укњижила своје право власништва на спорној гаражи пре него што је престала да постоји, због чега у овом случају нема примене одредбе члана 111 Закона о задругама, и евентуалном законском следбеништву Републике Србије у смислу наведене законске одредбе, како се то тужбом тврдило.

Дакле, сагласно одредби члана 7 и 228 ЗПП, странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице на основу којих заснива свој захтев, док је одредбом члана 231 овог закона прописано да уколико суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању те чињенице примениће правила о терету доказивања.

У овом случају, тужилац је страна на коме је био терет доказивања да је Република Србија правни следбеник Стамбене задруге научних радника, што би је чинило пасивно легитимисаном страном у овој правној ствари, а што тужилац током првостепеног поступка није доказао, осим тврдње у тужби и према доказима који су достављени уз тужбу да Стамбена задруга научних радника није извршила упис гараже, иако из електронске копије листа непокретности од јула 2024.године следи да је такав упис био извршен, због чега нема места примени одредбе члана 111 Закона о задругама о превођењу имовине задруге на Републику Србију.

Околност да је отац тужиоца, покојни ББ купио предметну гаражу 1969.године и да је од тада био у непрекидној државини исте, а после његове смрти и тужилац, тужиоца чини ванкњижним власником наведене гараже, међутим, утврђење права својине истог у односу на тужену Републику Србију у недостатку доказа да је Република Србија правни следбеник Стамбене задруге научних радника, је неосновано, имајући у виду да у овом поступку тужилац није доказао пасивну легитимацију тужене, а која би произлазила искључиво из правног следбеништва.

Дакле, докази који су приложени током првостепеног поступка, али и лист непокретности који је приложен уз жалбу не упућују на закључак да је тужена Република Србија пасивно легитимисана страна у овој правној ствари, а брисање Стамбене задруге научних радника из регистра привредних субјеката аутоматски не доводи до правног следбеништва Републике Србије, како је то правилно оценио првостепени суд.

Правилна је и одлука првостепеног суда о досуђеним трошковима из става

другог изреке ожалбене пресуде, имајући у виду да је наведена одлука донета правилном применом одредаба из члана 153 и 153 ЗПП.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужиоца не доводи у сумњу правилност и законитост ожалбене пресуде, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке, у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да је његова жалба оцењена као неоснована.

Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић